

TITÁNI

Kate O'Hearnová

FRAGMENT

Titáni

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kate O'Hearnová

Titáni – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TITÁNI

Kate O'Hearnová

FRAGMENT

*Věnováno mé rodině.
A taky outsiderům a snilkům –
nebojte se dál mířit ke hvězdám!
Všechny vás mám ráda.*

TITÁNI

1.

„Vím, co jsem viděl, Auroro, na Titu byl člověk!“

Rozrušené hlasy rodičů vzbudily Astraiu z hlubokého spánku. Podobně nikdy dřív nezněly, nejvíc ji ale zaujalo, že z nich slyší strach. Vylezla z postele, připlížila se ke dveřím a maličko je pootevřela, aby líp slyšela, co říkají.

„Otec tvrdí, že se pleteš. Žádní lidé tady nejsou.“

„Hyperion lže!“ trval na svém otec. „Ať si tvrdí, co chce, byla tady lidská žena.“

„Ale to není možné. Lidé sem nepatří a přístup k Solárnímu transportéru je bez dovolení zapovězen. Určitě existuje nějaké jiné vysvětlení.“

„Pokud existuje, tak se o něj se mnou poděl, protože mě žádné nenapadá,“ řekl otec.

„Já nevím,“ odpověděla matka. „Ale pokud by byl na Titu nalezen člověk, byla by to katastrofa pro nás pro všechny. Jsem si jistá, že by mi o tom otec pověděl.“

„Tvůj otec o tom nepověděl nikomu, a proto mi to dělá takové starosti. Ta žena byla vyděšená a plakala, když ji odváděl. Mířil s ní

k novému křídlu věznice. To jsme ale ještě nedostavěli. Tak proč by ji vedl zrovna tam?“

„Já... já prostě nevím. Možná bych se ho měla zeptat znovu.“

„Pokud to popřel jednou, jistě to udělá znovu. Ale já ti říkám, že se děje něco divného. V práci jsme našli takové husté louže jakési šedé hmoty. Nemáme ponětí, co to je ani odkud to pochází. O těch jsem mu taky říkal, ale on jen mlčel.“

„Celé je to nějaká hloupost. Můj otec dohlíží na dodržování zákonů, on je neporoučuje,“ namítla Aurora. „Nespolčil by se s lidmi, zvláště ne teď. Možná jen vypadala jako člověk, ale byla to Titánka nebo Olympanka.“

„Já vím, jak kdo vypadá. Určitě patřila k lidem.“

„Co teď budeme dělat?“

„Já nevím. Ale napadlo mě, že bychom mohli...“

Jejich hlasy utichly, protože se přesunuli hlouběji do domu, ale Astraia slyšela dost. Její otec viděl, jak její dědeček unesl člověka. Ale jak je to možné? Všichni přece vědí, že kontakt mezi Titem a Zemí je zakázaný. Každého, kdo by se vydal na Zemi nebo sem naopak přivedl člověka, by stihl přísný trest.

Astraia zavřela dveře a přesunula se k oknu. Bylo pozdě a hvězdy jasně zářily. Usadila se na parapet a pozorovala skupinku mladých nočních tvorů hrajících kopanou. Jejich tichý smích se nesl až k ní, ačkoli si dávali pozor, aby nehlučeli. S pár nočními tvory už se potkala, ale byla to parta záhadných bytostí, které se s nikým jiným nebavily a vylézaly z domovů jedině po setmění, protože slunce by pro ně bylo smrtelné.

Dívala se, jak hrají, i když věděla, že by měla jít do postele. Že ji čeká náročný den a že si musí odpočinout. Jenže kvůli tomu vyslechnutému rozhovoru teď neusne. Co dělá člověk na Titu? A jak se sem dostala? A proč ji dědeček drží v tajnosti?

Vtom jí do klína vyskočilo její kotě Tulák a tiše zamňoukalo. Duhový mourek několikrát zamával maličkými křídly a dosedl. Astraia ho pohladila po nadýchané hřejivé srsti a usmála se, když začal tiše příst. Naklonila se k jeho hlavičce a zašeptala: „Já zítra nikam nechci. Myslíš, že mi matka uvěří, když jí řeknu, že mi není dobře?“

Tulák se na ni podíval a olízl jí bradu, pak se opět uložil ke spánku. Astraia si povzdechla. „Máš pravdu, neuvěří.“

Teprve krátce před svítáním začala být Astraia unavená a zalezla do postele. Zrovna zavřela oči, když tu se za oknem ozval nějaký hlas volající její jméno.

„Astraio, jsi už vzhůru?“

Astraia záupně a obrátila se na druhý bok. „Ne. Nech mě být.“

„Pospěš, nebo přijdeme na slavnostní zahájení pozdě!“

Astraia si přetáhla peřinu přes hlavu. Ještě přece není čas vstávat. Vždyť si sotva lehla. „Jdi pryč, já spím.“

Vedle její postele se něco pohnulo a vzápětí z ní někdo peřinu strhl.

„Hej!“ Astraia se snažila získat příkryvku zpět, ta ale zůstala pevně zaklíněná v zubech její nejlepší kamarádky Zefyr. „Pusť to!“

„Tak vstávej!“ procedila Zefyr skrz zaťaté zuby. K posteli dosáhla jen díky tomu, že protáhla zářivě bílou hlavu a krk oknem. Jak začala krk zase stahovat, srazila všechny mramorové ornamenty z Astraiaa nočního stolku.

„Zefyr, nech toho. Úplně to tady zničíš!“ Astraia se pevně chytila peřiny a Zefyr jí i s peřinou stáhla z postele na zem, až to zadunělo. Astraia vstala, opět uchopila peřinu a začala se o ni vši silou přetahovat. „Řekla jsem pusť ji!“

„Ne, ty ji pusť!“ zařehotala Zefyr.

Dvě silné Titánky se dál tahaly o peřinu. Zefyr byla rozhodně silnější, používala však jenom zuby. Astraia si omotala peřinu okolo

obou paží, a navíc stála pevně zapřená o podlahu. A k tomu si ještě pomáhala křídly.

„Už to vzdej,“ vyzvala ji Zefyr.

„Nikdy!“ odsekla Astraia. „Ty to vzdej!“

Astraia se pomalu, centimetr po centimetru, posouvala k oknu. Aby získala další výhodu, zapřela se nejprve jednou nohou o parapet a pak i druhou, až na parapetu stála, nakláněla se dozadu a vzdorovala Zefyřině síle.

Látka se začala trhat. „Zefyr, přestaň, než se to...“

Vtom se příkrývka roztrhla vejpůl, Astraia i Zefyr upadly každá na jinou stranu a pokoj zaplnila jemná bílá peříčka.

Astraia tvrdě dopadla na záda. Zefyr venku řehtala a kašlala. Jakmile se Astraia zvedla, vyhlédla ven a vybuchla smíchy. Zefyr ležela rozplácá na zemi v záplavě peří. Křídla měla nakřivo a koňské tělo zamazané blátem. Sedla si a vyplivla zbytky peřiny.

„Koukni, cos provedla!“ Zefyr se překulila a postavila se na všechny čtyři. Zvedla jedno zlaté kopýtko. „Chystala jsem se celé ráno a teď jsem špinavá. Potřebuju znovu vylestit kopyta!“

„Ty sis začala,“ zasmála se Astraia.

Zefyr si odfrkla: „No výborně, ještě řekni, že za to můžu já. Ty už jsi měla být vzhůru a víš to. Dneska se všechno mění.“

Astraia záúpěla. „Ani mi to nepřipomínej.“ Vyklonila se z okna a ztišila hlas. „Musím ti něco prozradit, ale nesmíš se nikomu ani slůvkem zmínit.“

„Páni, tajemství. Já tajemství miluju.“ Zefyr k ní přiklusala blíž. Astraia se rozhlédla, jestli někdo neposlouchá, a dál mluvila tiše. „Včera večer jsem slyšela, jak si rodiče povídají. Říkali, že se na Titu našel člověk, žena. A můj dědeček ji někam odnesl.“

„Cože?“ vyhrkla Zefyr a ustrašeně se podívala kolem sebe. „Někde tady je člověk?“

„Ticho!“ usadila ji Astraia. „Nejspíš o tom nesmí nikdo vědět. Ale rodiče byli fakticky rozrušení.“

„No nekecej! Kdyby tady ty-víš-kdo opravdu byl, mohl by způsobit epidemii. Jsou prolezlí nejrůznějšími chorobami. A když se tě některý z nich dotkne, můžeš oslepnout.“

„Cože?“ vyjekla Astraia. „Ne, to je jenom mýtus.“

„To tedy není. Ty-víš-kdo jsou špinavá, nechutná stvoření.“ Zefyr se znovu rozhlédla a zvedla přední kopyta, jako by očekávala, že se na ni každou chvíli vrhne nějaký člověk.

„A co Emily Jacobsová? Ta je ze Země a není odporná.“

„To není člověk,“ namítla Zefyr. „Je to Zen.“

„Ale bývala člověkem. A její otec a Joel jsou pořád lidi a nejsou infekční.“

„To protože na Olympu žili tak dlouho, že se vyléčili. Ale pokud se tady objeví nějakí noví, nikdo neví, co se může stát. Jak se sem dostala?“

Astraia nakrčila čelo a nahlas přemítala. „To nevím. Ale jestli je to pravda, proč ji děda skrývá?“

„Třeba aby nevznikla panika.“

„To je možný,“ připustila Astraia. „Myslím, že bychom měly vynechat slavnostní zahájení a pustit se do pátrání na vlastní pěst.“

Zefyr se rozesmála. „Pěkný pokus, Astraio, ale na otevření Arkádie prostě musíme. Jsme k tomu odsouzené a nic nás nezachrání – ani kdyby se tu objevily stovky ty-víš-koho.“

„Ale tohle je důležitější!“

„Možná, ale nic s tím nenaděláme. Musíme jít. Jinak nás tvoje matka zabije.“

Astraia si povzdychla a zavrtěla hlavou. „Tohohle se děším už celý věky. Škola – koho kdy napadlo, že by Titáni museli chodit do školy? A vůbec, proč my musíme, když naši rodiče do školy nechodili?“

Astraia neslyšela, že se otevřely dveře a do pokoje vstoupila její matka. Proto polekaně nadskočila, když uslyšela matčin hlas. „Nemuseli jsme nikam chodit, protože jsme měli plné ruce práce s přežitím v tom děsném žaláři, Tartaru. Tohle je báječný den, kdy se Titáni a Olympané sjednotí ve vzdělání. Prozatím nebylo naše soužití zrovna ideální. Třeba nás to všechny semkne.“

Matka se podmračeně rozhlížela po nepořádku v pokoji. Všechno bylo zasypané peřím a na podlaze se válela roztržená peřina. Matka sundala Astraie peříčko z vlasů. „Mám chtít vědět, co se tady stalo?“

Astraia se Zefyr se na sebe podívaly. Pak obě najednou vyhrkly: „To ona!“

Astraiina matka si povzdechla. „Že se vůbec ptám. Nezajímá mě, kdo s tím začal. Zábava skončila. A po návratu uvedete pokoj do původního stavu.“

„My to uklidíme,“ slíbila Astraia. Pak si všimla matčina ustaraného pohledu. „Je všechno v pořádku? Vypadáš unaveně.“

Matka se usmála, ale byl to strojený úsměv. „Jen jsem se moc dobře nevyspala.“ Vyhlédla z okna. „Zefyr, pojď dál. Snídaně je hotová a čeká na tebe na stole.“

Zefyr pohodila hlavou. „Díky, Auroro. Jsem tam hned.“

Astraia s matkou se dívaly, jak Zefyr klusá pryč a mizí za rohem domu. Zefyr měla pravdu. Dala si na přípravě záležet. Peří na křídlech měla vzorně učesané a srst se jí jen leskla – až na ty čerstvé skvrny od bláta oblepené peříčky z peřiny. Zezadu jako by z oka vypadla svému otci Tornádu Warningovi, přesné kopii Pegase původem ze Země. Vpředu velká černá skvrna na hrudi prozrazovala, že její matkou je půlnočně černá okřídlená kobyla z Titu.

„Dnes ráno vypadá opravdu skvostně,“ poznamenala Aurora.

Astraia se zazubila a pohládila pečlivě složená křídla na matčině hřbetu. „Ty ses taky neflákala. Peří se ti leskne a seš navoněná.“

Aurora si povzdechla. „Astraio, prosím, kolikrát tě ještě budu muset požádat, abys mluvila spisovně? Neříkáme ‚seš‘, ale ‚jsi‘, a místo ‚tys‘ použijeme raději ‚ty jsi‘.“

„Ale vždyť takhle mluví všichni. Třeba Emily Jacobsová, a to je Zen. Je opravdu důležitá.“

„Emily Jacobsová je člověk se Země, který se stal Zenem. Starobylí Zenové byli vskutku obdivuhodnou rasou, jež kdysi ochraňovala vesmír. A ano, věnovali nám Solární transportér, který používáme k cestování mezi světy. Jenže vymřeli až na Rizu a nyní Emily, která má ovšem stále lidské srdce i mysl. Její seznámení s Olympany byla jen šťastná náhoda, nic víc.“

„Ale vždyť toho pro nás tolik udělala. Zachránila nás před všechny před těmi monstry, která zničila Olymp.“

„Ano, zachránila, ale s pomocí Rizy a tvých bratranců Jupitera, Neptuna a Pluta. Nedokázala to sama. Šlo o týmovou práci.“

„Ale já ji stejně mám ráda.“

„A tak je to správně,“ připustila matka. „Vykonala mnoho obdivuhodných činů. To ovšem neznamená, že by ti měla být tím nejlepším vzorem. Je zbrklá a nikdy se nenaučila spisovně mluvit. Ty a tví přátelé nejste lidé. Neměla by sis přát být a mluvit jako ona.“

„Ale já ráda mluvím jako Emily. Je to cool.“

„Cool?“

„To říká Emilyin kámoš Joel. Znamená to skvělý.“

Aurora si znovu povzdechla. „Ty se nikdy nezměníš, že ne?“

Astraia se zazubila. „Co se mě týče, tak to nemám v plánu.“

„Nuže dobrá, vzdávám se,“ řekla Aurora. „Jestli tě nepřinutím změnit výrazivo, aspoň se pokusíš, aby ti to na zahajovací slavnosti slušelo. Co třeba tvá křídla? Chtěla by sis vyzkoušet nějaký vonný olejíček, aby se ti pěkně leskla?“

„Na tohle?“ Astraia roztáhla malá, ještě nevyvinutá křídla. Peří mělo světle popelavou barvu typickou pro mláďata. Za nějakou dobu všechno vypadá a nahradí je bílé letky, dost dlouhé na to, aby mohla létat. V tuhle chvíli jí ale křídla byla spíš na překážku. „Říkala jsem si, že bych je mohla složit a něčím zakrýt.“

„Zakrýt? Proč? Má nádherná křídla. Všichni vědí, že dorostou. Proč se za ně tolik stydíš?“

„Matko, podívej se na mě!“ Rozevřela křídla a rozpráhla paže. „Nesahají mi ani k zápěstí. Vypadám jako cherub. Dokud je nebudu mít tak velký jako ty nebo babička, budu je radši schovávat.“

Matka se něžně usmála a sčesala jí vlasy z obličejů. „Cherubové mají mnohem menší křídla než ty, a ty to víš. Věř mi, není se vůbec za co stydět. Ve tvém věku jsem vypadala úplně stejně. Všichni Titáni jsou na tom podobně. Jen potřebuješ trochu času.“

„No jo, a do té doby je můžu zakrývat.“

„Jak si přeješ,“ povolila Aurora. „Ale ať už se rozhodneš jakkoli, pospěš si. Slavnostní zahájení brzy začne a dědeček očekává, že nás uvidí v předních řadách.“

Astraia zaúpěla.

„To už by stačilo,“ okřikla ji Aurora. „Zefyr na tebe čeká. Takže se rychle připrav a přijď dolů na snídani. Pak se přesuneme k Arkádii. Tvůj otec už odešel.“

„Hned jsem dole.“

Při oblékání se Astraia v myšlenkách neustále vracela k právě uplynulé noci. Matka se zjevně snažila tvářit, že se nic neděje, ale zkazky o zjevení ženy na Titu byly rozhodně důvodem k obavám. Rozhodla se, že jakmile zahájení skončí, pokusí se o tom všem zjistit něco víc.

Po rychlé snídani vyšly Astraia s matkou a Zefyr z domu a připojily se k zástupům Titánů směřujícím k nově zbudované škole.

„Páni, je jich tady víc, než jsem čekala!“ poznamenala Zefyr, poté co se rozhlédla na všechny strany. „Ani jsem nečekala, že je nás Titánů tolik.“

Aurora přikývla. „Tartarus bylo velké vězení s mnoha a mnoha patry.“

Zefyr podrážděně zaržála. „A po tom všem se od nás čeká, že se budeme s Olympany kamarádit, když to byli oni, kdo nás uvěznil?“

Aurora se zastavila a podívala se Astraie i Zefyr do očí. „Poslouchejte mě, vy dvě. Neřešme *minulost*. Minulost je mrtvá. Obě jste se narodily až po Tartaru, A ano, nyní, po zničení Olympu, se všichni pokoušíme zvyknout si na společné soužití v jednom světě. Ale musíme se naučit spolu vycházet. A tato nová škola by mohla být jedinou cestou vedoucí ke skutečnému sjednocení.“

„Nebo k válce,“ utrousila Astraia pochybovačně.

„Na to se ani nedovaužuj myslet!“ vybuchla Aurora. „Věř mi, nikdo z nás se nechce vracet do temných dob válek. Mír je jediné řešení. Všichni se musíme naučit s těmi Olympany vycházet. Jakákoli jiná možnost nepřichází v úvahu.“

„Ale co když Olympani nechtějí vycházet s námi?“ zeptala se Astraia.

„Musejí,“ poučila ji Aurora. „Nemáme jinou možnost. Toto je jediný svět, který nám zbyl. My musíme chtít žít pospolu.“

Zefyr si odfrkla. „A proč se musíme přizpůsobovat zrovna my děti? Vždyť to nás nutíte chodit s nimi do školy.“

Aurora se na dceru a Zefyr usmála. „Protože právě vy zosobňujete nadějnou budoucnost. Obě patříte k první generaci narozené mimo Tartarus. Vy máte zajistit mír.“ Opět se odmlčela. „Povězte mi, napadlo vás vůbec, jak se asi dnes ráno cítí Olympané, když musí opustit svůj region Olympii a vydat se do školy do našeho regionu?“

Astraia se podívala na Zefyr a poznala, že obě myslí na totéž. Bylo jim jedno, jak se cítí zrovna Olympané. Pro ně byli Olympané přinejlepším uprchlíci a přinejhorším vetřelci.

„Žádný strach, nebude to až tak zlé, jak čekáte,“ pokusila se je povzbudit Aurora. „Jsem si jista, že za pár dní budete mít spoustu nových kamarádů, mezi nimiž se třeba najde i pár Olympanů.“ Kráčela dál a ohlédla se. „A teď už pojďte. Očekávají nás.“

Astraia se podívala na svou nejlepší kamarádku a pozvedla obočí. „Kamarádit se s Olympany? To bych se radši objímala se Storuky – a víš, jak děsně smrděj!“

„A já bych se zas radši skamarádila s člověkem,“ přisadila si Zefyr. „A víš, co si o nich myslím.“

2.

Jake Reynolds se vzal čisté tričko a projel si dlouhé světlé vlasy hřebenem. Nasadil si kšiltovku, o krok couvl a celý se prohlédl ve vysokém zrcadle. Pak přikývl. „Sekne ti to, kámo...“

Cestou z pokoje popadl batoh a skateboard. Houkl do obýváku: „Tak já jdu, mami, uvidíme se později.“

„Jakeu, počkej,“ zastavila ho matka. „Chtěla bych, abys s sebou vzal i Molly.“

„Ale mami...“

„Ne, Jakeu. Jestli chceš jít ven, vezmeš Molly s sebou. Stačí jen k molu, má tam sraz s vaším otcem, který si ji na dnešek bere k sobě. Pak si klidně jdi s kamarády.“

„Proč si pro ni táta nepřijde sem? Nebo by ji mohl odvést Richard.“

„Víš, že tvůj otec nevychází s tvým nevlastním otcem. Byla by z toho rvačka a tu dneska opravdu nepotřebuju.“ Pohládila si vypouklé břicho. „Dítě kope jako šílené a já se vážně necítím dobře.“

„To je teda pěkně na pytel,“ posteskl si Jake.

„Prosím, Jakeu, mohl bys aspoň jednou udělat, o co tě žádám, a vynechat tyhle scény? Až se to dítě narodí, budu potřebovat tvoji

pomoc. Zbývá už jen pár týdnů. A Richard je pořád někde na služební cestě, takže spoléhám na tvoji podporu.“

Jake se na matku podíval a povzdychl si. „No dobře, mami, ale mám to u tebe.“

„Já vím, já vím,“ usmála se. „Napiš mi to na účet.“

„To se neboj.“ Jake se sklonil a políbil matku na temeno hlavy. Nedávno oslavil teprve třinácté narozeniny, ale už teď byl o tolik vyšší než ona. Jeho otec hrával basketbal a Jake měl všechny předpoklady ho dorůst, nebo dokonce přerůst. „Kde je ta moula vlastně?“

„Chystá se. Molly! Pojď už, tvůj bratr čeká!“

Molly se objevila o pár okamžiků později. Zacuchané světle hnědé vlasy doplnila flekatými džínovými šortkami a otrhaným tílkem.

„Nechceš se převléknout?“

Molly se na sebe podívala. „To jsem právě udělala.“

„No jasně. Takhle s tebou nikam nejdu.“

Molly zabručela a dala si ruku v bok. „To, že na sebe celý hodiny necívím do zrcadla jako ty, ještě neznamená, že mi to nesluší.“

„Vypadáš jako socka. Už tě někdo seznámil s hřebenem?“ Jake se podíval na matku. „Mami, tak řekni jí něco.“

„Molly, tvůj bratr má pravdu. Jdi se učesat a vezmi si na sebe něco hezčího, ať se tátovi líbíš.“

„Mami!“

„Hned!“

„Vždyť s tátou ani nikam nechci!“ Molly se supěním odpocho- dovala do svého pokoje a práskla dveřmi.

„A vyčisti si zuby!“ zavolala za ní matka. Pak se otočila zpátky k Jakeovi. „Víš, že to dítě těžce nese. Dej jí pár minut.“

„Ale kámoši na mě budou čekat.“

„Ať počkají. Prosím, doved' svoji sestru k molu a počkej s ní na tátu. Pak máš zbytek dne jen pro sebe.“

Jake se vypočítavě ušklíbl. „Když to udělám, objednáme si večer pizzu?“

„Ty se mnou chceš smlouvat?“

Jake přikývl a zkrřížil ruce na hrudi. „Jestli chceš klid, budeš muset pustit chlup.“

Matka se usmála. „Tak tady je moje nabídka. Večer bude pizza, když mi slíbíš, že se cestou nebudete hádat.“

Jake zaváhal. „No moment, původně jsem ji měl jenom dovést k molu. O hádání jsi nic neříkala. Za to budu chtít nějaký přísady navíc...“

„Jakeu!“

Znovu se zazubil. „No jo, domluveno. Odvedu moulu k molu, nebudem se hádat a večer bude pizza... s dvěma přísadami navíc.“

Matka vyčerpaně vzdychla. „Dobře, pizza se dvěma přísadami navíc. Teď počkej na sestru. Já si jdu na chvíli lehnout. Tohle kalifornské počasí mě vážně zmáhá – vůbec nechápu, proč jsme se stěhovali pryč z Detroitu.“

„Protože nemáš ráda zimu,“ připomněl jí Jake.

„Všechno lepší než tohle vedro,“ odtušila matka. „Vrať se do sedmi a pak objednáme tu pizzu.“ Vytáhla se na špičky a políbila ho na tvář. „Máš s sebou telefon a helmu?“

Jake se natočil tak, aby viděla na jeho batoh. „Jasný, všechno je tady.“

„A vezmeš si tu helmu na hlavu?“

„Ach jo, mami, to víš, že vezmu.“

„Jen pro jistotu,“ usmála se.

Molly se vrátila v čistých šortkách a tričku. Dlouhé vlasy měla stažené do ohonu.

„Takhle je to lepší,“ pochválila ji matka. „Buďte oba hodní a dobře se bavte.“

K molu v Santa Monice to od jejich bytového domu na Olympic Boulevard nebylo daleko. Stačilo zahrnout do Ocean Avenue a dojít k vodě. Ovšem jak se blížili k pláži, ulice se plnily sobotními davy místních i turistů. Řidiči se v hustém provozu rvali o parkovací místa. Jake změnil směr a zahrnul do klidnější uličky.

„Soboty jsou tady děsný,“ poznamenal ve snaze zapříst s náladovou sestrou rozhovor. „To je samý ‚Hej kámo, já jsem turista, můžu si tě vyblejsknout?‘, jako kdybych byl nějakej exot.“

„Ty seš exot,“ usadila ho Molly.

„Sama seš exot,“ odvětil Jake. „Věčně se tváříš, jak kdyby ti uletěly včely. Zabilo by tě, kdyby ses někdy usmála?“

Molly se zastavila a dala si ruce v bok. „Zabilo, jestli to chceš vědět. Takže radši sklapni a doved’ mě k molu.“

„Takže radši sklapni a doved’ mě k molu...,“ napodoboval Jake sestřin kňouravý hlas.

„Seš jak malej, Jakeu.“

„Ty seš jak malá,“ vrátil jí smeč. Sice slíbil, že se nepohádají, jenže něco takového bylo v případě Molly v podstatě neproveditelné. Aby zachránil situaci, položil skateboard na zem, vyskočil na něj a rozjel se po chodníku.

„No jo, teď se chováš jako dospělej,“ zavolala za ním Molly. „Dej si odchod.“

„Dávám si odjezd na prkně a je to lepší než se s tebou dohadovat...“

Jake ujel jen pár metrů, když vtom uslyšel, jak Molly ječí. Ohlédl se a vytřeštil oči. Někdo – nebo něco – se zmocnil jeho sestry.

„Hej, ty, pusť jí!“ Jake pořád stal na skateboardu a ten zahrnul ostře doleva. Ještě se pokusil zabránit katastrofě, jenže úhly mu nepřály. Slétl z prkna na zem a praštil se do hlavy o obrubník.

To poslední, co slyšel, byl sestřin vyděšený křik.

3.

Astraia se držela za Zefyr a společně si klestily cestu houstnouchými davy. Úplně nové město se jmenovalo Arkádium, ale v jeho srdci se tyčila Arkádie, ohromná škola, v níž se měly společně vzdělávat děti Olympanů i Titánů.

„Je teda větší, než jsem čekala,“ podotkla Zefyr. Bílou hlavu nesla výš než většina ostatních Titánů.

Astraia se vytáhla na špičky, aby se podívala, o čem Zefyr mluví. „Je tady tak narváno, že nic nevidím.“

Zefyr se zasmála. „Protože jsi moc malá. Já vidím všechno. Je tam několik velkých budov. Myslela jsem, že bude jenom jedna.“

„Studujících je na jednu budovu příliš mnoho,“ vysvětlila Aurora. „Je tady nižší stupeň pro nejmladší, střední stupeň pro žáky vašeho věku, vyšší stupeň, a dokonce i univerzita. Jestli jsem to pochopila správně, každá budova má své číslo. Arkádie 1 je největší a právě tam se koná slavnostní otevření. Také jsem zaslechla něco o další budově určené pro dospělé, kteří se chtějí vzdělávat.“

„Proč by dospělí chtěli chodit do školy?“ zeptala se Astraia.

„Jsme sice starší než vy, ale to neznamená, že už netoužíme po vědomostech. Nabízí se toho tolik – umění, literatura, přírodní

vědy a spousta dalších oborů. Sama zvažuji, že bych se do některého z kurzů zapsala. Slyšela jsem, že některé Múzy vyučují tanec a zpěv a Úrania povede přednášky o nebesích a hvězdách.“

Astraia se na matku nevěřicně zadívala. Nikdy by ji nenapadlo, že by se Aurora chtěla učit něčemu novému. „Ty ve škole... tak to musím vidět.“

Matka se rozesmála. Pokračovaly v chůzi ucpanými uličkami Arkádie směrem k místu konání slavnostního zahájení. V obchodech byly vystavené školní potřeby, knihy a další vybavení a pouliční prodejci s vozíky nabízeli ovoce a koláče s ambrózií, jenže v zástupu sunoucím se kupředu nebylo možné zastavit, a tak prodeje vázly.

„Páni, koukni na to, to je nádhera,“ provokovala Zefyr. Podívala se na Astraiu a mrkla velkým tmavým okem. „Jaké báječné místo. Škoda že to nevidíš...“

Astraia sjela svou nejlepší kamarádku zlostným pohledem. „Mně je to fuk. Je to jenom pitomá škola.“

„Žárlíš,“ zařehkala Zefyr.

„To teda ne.“

„Ale ano.“

„Děvčata, prosím,“ napomenula je Aurora. „Chovejte se slušně. Musíme jít příkladem.“

„Komu?“ zeptala se Astraia.

„Všem. Tvůj dědeček je velmi důležitá osoba. Všichni se musíme chovat tak, abychom mu nedělali ostudu.“

Astraia chtěla ještě něco říct, zejména o dědovi a té lidské ženě, ale radši mlčela. Její dědeček byl Hyperion – bratr Saturna, někdejšího vůdce Titánů. A také strýc Jupitera, Neptuna a Pluta, Velké trojky, která nyní vládla Titánům i Olympanům. Hyperion sloužil v nejvyšší radě a byl vrchním radou pro bezpečnost – což znamenalo, že Astraia patřila k nejvlivnější rodině na Titu.

Právě kvůli Hyperionově postavení se od Astraia očekávalo, že se bude chovat jinak než ostatní děti jejího věku. Také se tím vysvětlovalo, proč nemá žádné přátele kromě Zefyr. Všichni ostatní měli z jejího dědečka takový strach, že s ní raději nemluvili.

Postupovaly dál s davem, až zástup zpomalil před vstupním schodištěm na pozemky Arkádie. Astraia si konečně mohla školu pořádně prohlédnout. Zalapala po dechu. Arkádie 1 měla pět pater, vysoká okna po celém obvodu a zabírala větší plochu než kterákoli jiná budova, kterou dosud měla příležitost vidět. Vysoké bílé sloupy před vchodem jí připomínaly Jupiterův palác. Sousední školní budovy byly skoro stejně vysoké a úplně stejně dlouhé.

„Ta je obrovská!“ podivila se Astraia. „K čemu nám bude takhle velická škola?“

„Nebude sloužit jen jako škola,“ vysvětlila Aurora. „Budou tam i společenské sály a prostory pro setkávání. Architekti se při návrhu inspirovali pozemskými budovami, které slouží k mnoha účelům.“

Zefyr zaklonila hlavu. „Počkat. Proč opisujeme ze Země, když je na ni uvalena karanténa?“

„Je pravda, že už Zemi nemůžeme navštěvovat, to ale neznamená, že se tam občas nezrodí nějaký vynikající nápad. Tato škola budiž příkladem. Stane se z ní společenské centrum určené všem obyvatelům.“ Aurora je vedla dál kupředu. „A teď pojdte. Už na nás čekají.“

Před nimi se tyčilo ohromné jeviště s mnoha židlemi. Další řady židlí pod pódiem byly určeny pro významné hosty, zatímco zbytek shromáždění stál.

Cestou si Astraia všimla, že většina židlí už je obsazená, až na několik míst v první řadě. Ta patřila vysokým představitelům a jejich rodinám.

„Tam jsou,“ zavolala Aurora a zamířila dopředu. Astraia otec a čtyři starší bratři už seděli na svých místech, oblečení v nejlepších titánských pláštích.

Astraia byla ráda, že jí táta přenechal místo v uličce. Tak aspoň mohly se Zefyr zůstat vedle sebe – ona na židli a Zefyr stojící v uličce vedle ní. Jakmile se usadily, rozezněly se lesní rohy a diváci začali jásosem vítat Velkou trojku.

Všichni se otáčeli a sledovali, jak Jupiter sebevědomě kráčí k pódiu a mává všem v publiku. Byl vysoký, mocný a vznešený. Astraie neušlo, jak moc se podobá Saturnovi – oba měli šedivý plnovous a pečlivě upravené dlouhé vlasy. Jupiter byl nejstarší z Olympianů, ale z modrých očí mu stále zářila mladická radost. Za ním šli jeho dva bratři, Neptun a Pluto. Neptun stejně jako Jupiter mával dává a rozdával široké úsměvy, zatímco Pluto v tmavém plášti se neusmíval, ale jen s vážnou tváří pokyvoval těm, kteří ho zdravili.

Velkou trojku následovali Saturn, Hyperion a členové Titánské a Olympské nejvyšší rady. Všichni ostatní však byli hned zapomenuti, jakmile Astraia se zatajeným dechem spatřila Emily Jacobsovou sedící na Pegasovi. Okřídlený hřebec vydával posvátnou záři a vznešeně držel hlavu vzhůru. Riza, vysoký Zen, šla těsně za ním. V dlouhém hábitu působila klidným a okouzlujícím dojmem. Pak následoval Joel DeSilva, jejich olympský přítel Paelen a Pegasův bratr, okřídlený kanec Chryzáor – hrdinové Olympu. Za nimi kráčeli Emilyin otec Steve a Jupiterova dcera Diana.

Jakmile Zefyr zaznamenala Pegasovu přítomnost, svaly na lopatkách jí zacukaly, celé tělo ztuhlo, a dokonce trochu zatřepotala křídly. „Co *ten* tady dělá?“

„To nevím,“ odpověděla Astraia. „Otec mi neřekl, že tady budou i Pegas s Emily. Myslela jsem, že se bude předvádět jen Velká trojka a Nejvyšší rada.“

„Koukni na ni, vozí se na Pegasovi, jako by to byl obyčejný kůň. Je to nechutné a on by jí to neměl dovolit. Jestli je tady on, já jdu pryč.“ Zefyr se skutečně chystala odejít, ale Astraia ji chytila za hřívu.

„Zefyr, ne, teď nemůžeš odejít. Patříme ke zvaným hostům.“

„To je mi fuk. Být tady s Pegasem je ponižující. Začne to celý znovu.“

Zefyr se celý život snažila dokázat, že je plnohodnotná osobnost, a ne jen potomek Pegasova klonu, Tornáda Warninga. Nikdy se nepovažovala za příbuznou velkého olympského hřebce, ačkoli on o ní vždy mluvil jako o neteři. A teď hrozilo, že Pegasova přítomnost na otevření Arkádie to všechno vrátí. Že si všichni opět všimnou jejich vzájemné podoby a začnou ji nazývat jeho dcerou.

Astraia se naklonila ke kamarádce. „Zefy, zůstaň tady a zachovej si hrdost. Máš plný právo tu být – dokonce víc než on, protože ty tu žiješ, ale on ne. Žije na Xanadu s Emily a její rodinou. Nesmíš dát nijak najevo, že ti tady vadí.“

„Ale on mi opravdu vadí,“ odpověděla Zefyr.

„Děvčata,“ napomenul je Astraia otec.

Astraie nezbylo nic jiného než položit kamarádce ruku na krk a soucítit s ní. Mohla si jen představovat, jak to pro ni musí být těžké. Až na černou skvrnu na hrudi vypadala Zefyr úplně jako Pegas, od hlavy až po zlatá kopyta.

„Hlavně nezapomeň, že jsem tu vždycky pro tebe,“ připomněla jí Astraia tiše.

Cukání Zefyřina krku sílilo s každým Pegasovým krokem. Konečně hřebec došel až k ní.

Emily si jich všimla a zamávala. „Ahoj, Zefyr a Astraio. Moc ráda vás vidím!“

„Ahoj, Emily!“ odpověděla Astraia, potěšená, že si Emily pamatuje její jméno. Přes veškeré vzrušení ale nezapomněla na kamarádku a její trápení – zvláště když se Pegas podíval přímo na Zefyr a kývl jí na pozdrav. „Zefyr, tvá přítomnost zde mi dělá radost. Doufám, že se těšíš dobrému zdraví...“

„Buď pozdraven, Pegasi,“ odpověděla Zefyr vyrovnaným hlasem. Ale to už šli hosté dál, do schodů za Velkou Trojkou a Nejvyšší radou.

Astraia si prohlížela všechny na pódiu a všimla si něčeho, co zbytku ušlo. Velká trojka vypadala spokojeně, stejně jako většina hostů. Zato její dědeček měl ve tváři napjatý výraz. Neusmíval se jako ostatní – vlastně měl stažené obočí a bez ustání tékal pohledem k davu.

„Koukni na Hyperiona,“ pošeptala Astraia Zefyr. „Jako by někoho hledal.“

„Hledá cestu pryč z pódia,“ odpověděla Zefyr. „Nemám mu to za zlý. Taky bych nejradši vypadla.“

„Kdepak,“ zavrtěla Astraia hlavou. „O to nejde. Pátrá po dalších ty-víš-kom.“

„Ty máš asi ty-víš-koho na mozku,“ utrhla se na ni Zefyr. „Nemyslíš si přece, že by některý z nich byl přímo tady, nebo ano? Rozhlídni se kolem sebe. Je tady většina Titánů a Olympanů. Nějaký ty-víš-kdo by musel být blázen, aby chodil zrovna sem.“

„Možná, ale podívej se tamhle. To je Tived.“ Astria ukázala na podsaditého vážného muže v davu. S pronikavým pohledem v očích nenápadně mával na Hyperiona. „Pracuje pro mýho dědu. Snaží se upoutat jeho pozornost. Vsadím se s tebou o mísu nektaru, že se tady někde objevil další.“

Zefyr se naklonila k Astraie a zašeptala: „Jsi posedlá. Ale určitě si jenom hledáš výmluvu, abys odtud mohla vypadnout. Jestli se já mám vyrovnat s *ním*,“ ukázala na Pegase na pódiu, „budeš se ty muset vyrovnat s touhle maškarádou. Prostě to musíme vydržet a doufat, že už to nebude horší.“

Astraia sjela pohledem ze Zefyr na Pegase a zase zpátky. „Víš, možná by pro tebe bylo snazší, kdyby ses pokusila najít s ním spo-

lečnou řeč. Je to legenda, a ať se ti to líbí nebo ne, jste přece jenom příbuzní. Nemůžeš se mu vyhejbat věčně.“

Zefyr si ji změřila odhodlaným pohledem. „Chceš se vsadit?“

„No jo, tak já to vzdávám. Tak si ho klidně nesnášej celej život. Uvidíš, kam s tím dojdeš. Ale mně se líbí. Vždycky se ke mně chová mile, a navíc mám Emily vážně ráda.“

Vtom do ní otec šťouchl a znovu je napomenul: „Děvčata, to už by stačilo. Dávejte pozor.“ Výraz v jeho tváři jasně říkal, že to myslí smrtelně vážně.

Astraea se otočila k pódiu a sledovala dědu tak dlouho, až musel vycítit její pohled a podíval se na ni. S vědomím, že se nechala přistihnout, se na něj usmála. On jí sice úsměv neoplatil, ale přece jen trochu zvedl koutky úst. Pátravý pohled v očích mu ale zůstal i nadále. Pokud dosud měla nějaké pochybnosti o tom, co slyšela předchozího večera, dědův výraz je všechny zaplašil. Hyperion měl nějaké starosti a z jeho obličeje to mohl vyčíst každý, kdo se dobře podíval.

Když byli všichni na svých místech, Jupiter předstoupil a pokývl davu na pozdrav.

„Vítejte u této velmi mimořádné příležitosti. Vím, že náš společný život zde na Titu po zničení Olympu představuje pro všechny ohromnou výzvu. A nejednou se ukázalo, že jde o velmi náročné uspořádání. Z toho důvodu mě těší, že můžeme zahájit sjednocení právě na tomto výjimečném místě zasvěceném vzdělávání – v Arkádii.“

Diváci začali jásat a tleskat, až musel Jupiter zvednout ruce, aby je utišil.

„Také je mi velkým potěšením uvést zde osobu, která přišla s nápadem na výstavbu Arkádie. Představuji vám Emily Jacobsovou.“

Emily sklouzla z Pegasova hřbetu a oba společně předstoupili k okraji pódia.

„Zdravím vás,“ zahájila Emily. „Jak je to báječné vidět tolik Olympanů a Titánů pospolu při oslavách otevření Arkádie. Někteří z vás možná vrtá hlavou, proč musí chodit do školy. Jak víte, pocházím ze Země a vyrostla jsem v New Yorku. Tehdy jsem do školy chodila ráda. Bylo to místo, kde jsem se mohla potkávat se všemi svými kamarády a ještě k tomu si najít kamarády nové.“ Usmála se a ohlédlá na Joela DeSilva. „Seznámila jsem se tam i s Joelem. A zpočátku jsme si moc nerozuměli.“ Roztáhla rty do ještě většího úsměvu. „Je to tak, Joeli?“

Joel zašoupal nohama, ale také se na Emily usmál. „Tehdy jsme byli úplně jiní...“

Paelen zlehka plácla Joela po stříbrné paži, kterou pro něj vyrobil Vulkán poté, co přišel o skutečnou ruku. „Co to povídáš? Říkal jsi mi, že jste se nejdříve děsně nesnášeli, vzpomínáš?“

Emily se na své přátele zazubila a pak se otočila zpátky k davu. „Proto je škola tak důležitá. Naučíte se v ní vycházet s lidmi, o nichž byste si jinak mysleli, že si s nimi nikdy nemůžete rozumět. Pro nás šlo jenom o lidi z různých míst, ale tady jsou ty rozdíly ohromující.“ Zastavila se pohledem u Zefyr. „Proč na mě tak civí?“ zeptala se Zefyr tiše.

Astraia se zahihňala. „Protože seš úplně jiná!“

Emily zatím na pódiu pokračovala: „Vím, že mezi Olympany a Titány zatím stále panuje silná nedůvěra, ale třeba právě díky této škole zjistíte, že máte víc společného, než jste si mysleli, a možná si i brzy najdete víc přátel, než by vás kdy napadlo.“

Diváci jásali a mávali a Emily pokračovala ve svém projevu. Ovšem na pódiu za ní se Hyperion zvedl a nenápadně odešel.

Astraia sledovala dědečka, jak seskakuje z pódia. Vzápětí se k němu připojil jeho strážný Tived a nějaká žena. Tvářili se vážně. Po krátkém rozhovoru se Hyperion ohlédl k pódiu, poklonil se svému bratru Saturnovi a Velké trojce a zamířil někam pryč.